NOTES SOBRE L'EVOLUCIÓ DE LA MORTALITAT AL SEGLE XV: ELS CASOS DE GUIMERÀ I SANT MARTÍ DE MALDÀ

Per Valentí Gual i Vilà

INTRODUCCIÓ

Aquest article pretén d'aportar claror al voltant d'un tema prou desconegut per la historiografia: l'evolució de la mortalitat adulta durant el segle XV. És confeccionat a partir de dos obituaris relatius a les localitats de Guimerà i Sant Martí de Maldà, al sud de l'Urgell, que permeten de concretar els anys de màximes dificultats i la seva intensitat, així com l'estacionalitat de les defuncions. Com és obvi, cal inserir els resultats obtinguts dins el context general dels coneixements que avui tenim sobre la matèria que resulta analitzada, per tal de comprovar si les puntes de mortalitat detectables a Guimerà i Sant Martí de Maldà mostren sincronia amb les de 5 parròquies de la Conca, d'un parell de l'Alt Camp, Reus, Valls, Tarragona i Barcelona.

UNA VISIÓ GENERAL DE LA DEMOGRAFIA DEL SEGLE XV

"La demografia catalana, a final del segle XV, havia arribat a un nivell molt baix. Hem de retrocedir fins al segle XI per trobar una població inferior" (Galofré, 1). Aquesta afirmació difícilment pot ser discutida. Si bé, per al segle XV, no disposem de cap fogatge fins l'any 1497, els 60.000 focs dels país aleshores i els 23.000 de pèrdua respecte del 1378 són una bona mostra de la sagnia demogràfica patida, però poc explicada. Evidentment, la petja documental deixada pels daltabaixos demogràfics del Quatre-cents fou molt menor –o ha estat molt menys estudiada– que la llarga cursa de malvestats enumerades per al Tres-cents.

Al segle XV reincidiren els terratrèmols. L'any 1427 fou nefast: Olot en rebé l'impacte, la rosassa de Santa Maria del Mar, a Barcelona, caigué a terra, el campanar de Santa Maria de Ripoll quedà truncat per sempre més, a Besalú calgué reconstruir l'església romànica de Sant Vicenç (Galofré, 2), i el castell de Savallà –hi ha autors que creuen possible la confusió amb Sabella– restà malmès (Segura, 212). El 1448 el moviment sísmic tornà a ser general, tot i castigar especialment, com quasi sempre, la zona est del país.

Del 1462 al 1472 s'operà la Guerra Civil Catalana, que enfrontà els partidaris de la Generalitat contra els seguidors de Joan II. La guerra era conseqüència de la crisi social i agreujà l'econòmica: collites arrasades, masies destruïdes, comerç paralitzat, pèrdua de braços al camp... (Galofré, 2). Algunes anyades de sobremortalitat coincideixen amb el període bèl·lic i no deu ser pas fruit de la casualitat.

Per si no n'hi hagués prou, uns altres dos genets de l'Apocalipsi s'hi afegiren: la pesta i la fam. Vilar (150) assenyala la presència del primer a Barcelona el 1410, 1429, 1439, 1448, 1465-1466, 1476, 1483, 1486, 1493-1494 i 1497. Un total de 10 onades pestilents, les més fortes de les quals tindrien lloc el 1457 i el 1489-1490, en dates, sorprenentment, no relacionades per Vilar, però que cobren gran valor a la taula elaborada per Smith.

En les tres capitals de la zona camptarragonina –Tarragona, Reus i Valls– són detallades les epidèmies o notícies següents:

Tarragona: 1404, 1410, 1418-1420, 1424 i 1429 (Cortiella, 271). El mateix autor no considera importants els assots de 1442 i de 1450, referits per Morera. El 23 de juliol de 1483 el flagell era a

la capital i la fugida de tarragonins cap el camp era digna de consideració, ja que hom temia que no seria possible de reunir el Consell, compost de 23 membres. El 25 d'abril de 1490 tingué lloc una processó solemne amb la relíquia del braç de Santa Tecla. Pel 10 de juliol, la malaltia havia estat aturada i la millora en l'estat general de salut era evident (Sánchez, 27).

Reus: 1450 i 1494. En la primera data el Consell de la Ciutat prengué tota una sèrie d'acords destinats a evitar el contagi: condicionà l'entrada de forasters, limità el desembarc a Salou de fustes o vaixells procedents de l'empestada illa de Mallorca i ordenà el tancament de portals. El 1494 abunden les notícies relatives al focus pestífer mallorquí. Encara el 1495 i el 1496 el Consell obligà al tancament de portals, atenent al fet que l'epidèmia anava estenent-se pels rodals (Vilaseca, 29-30).

Valls: 1410 (Puigjaner, 120). No hem pogut establir cap altra data i, per tant, cap seqüència d'existència de pesta per a la capital de l'Alt Camp. Amb tot, cal recordar la recent visió de síntesi efectuada per Olivé (1989). Segons aquest autor, els estralls de la pesta de 1348-1353, les crisis econòmico-financeres i la guerra civil del segle XV repercutiren en una marcada disminució de la població comarcal. El 1339 l'Alt Camp disposava de 1.099 focs; el 1413, de 506: una pèrdua de més de la meitat dels efectius demogràfics (Olivé, 114).

Quin paper jugà la crisi demogràfica en l'aturada del potencial català? En primer lloc, convé estar d'acord amb la interacció dels diversos factors en la dinàmica històrica. Res no permet de negar que les crisis de mortalitat no derivessin d'una incapacitat del sistema agrari per nodrir una població nombrosa i en vies de creixement. Res no permet de negar que la relació fos inversa. Passés el que passés, i malgrat tot, el degotall d'homes, de força i d'energia sofert pel país al llarg dels segles XIV i XV és considerat molt important a l'hora d'explicar la caiguda del poder català a les acaballes de l'Edat Mitjana.

ELS CASOS DE GUIMERÀ i SANT MARTÍ DE MALDÀ

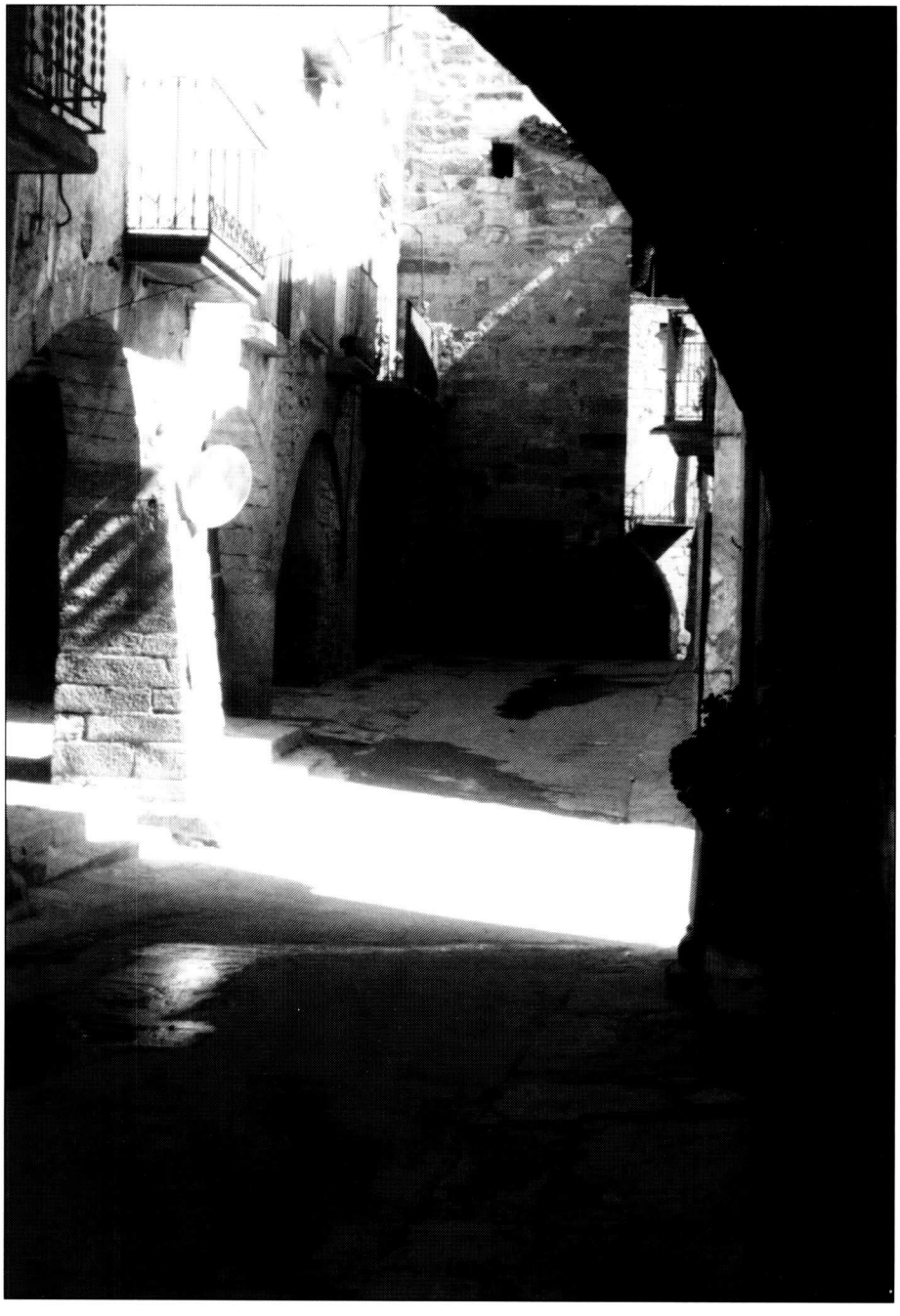
Cal entrar en el tema i aportar els resultats de la tasca investigadora duta a terme en l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, on són conservats uns llibres de defuncions de diferents èpoques del segle XV. Són autèntiques pedres de toc per tal de concretar la periodicitat i la intensitat de les crisis de mortalitat o/i mortalitats de crisi d'aquella centúria.

Avaluarem la informació que aporten els obituaris de les localitats de Guimerà i de Sant Martí de Maldà. Són 2 dels 17 llibres d'òbits servats a l'arxiu tarragoní anteriors a l'inici del segle XVI. D'aquests, 5 pertoquen parròquies de la Conca de Barberà –Barberà, Biure, la Guàrdia dels Prats, Santa Perpètua de Gaià i Vallclara– i han estat objecte d'estudi en un altre article (Felip-Gual, 1990). D'altra part, 2 dels 4 servats referents a l'Alt Camp –Cabra i el Pont d'Armentera– també han estat analitzats (Gual, 1992), amb una metodologia ben semblant a la que emprarem ara.

GUIMERÀ

L'obituari d'aquesta població de la dreta del Corb comença possiblement el 1441. Les primeres partides són pràcticament il·legibles i les que es poden interpretar sense marge per al dubte daten de 1442. No hi ha cap acta del 1445, i el 1446 engega el juliol, tot i ser un any complet. El recorregut s'allarga sense interrupcions fins al 1459, però queda tallat en faltar les actes del 1460. Del 1461 al 1483 torna a ser seriat, si bé entre 1463 i 1465 el desgavell en la inscripció de les actes és evident. Del 1483 salta al 1489-1490 i clou en l'etapa 1495-1498. En resum, el llibre permet de conèixer l'evolució de la mortalitat adulta entre 1441 i 1498, encara que manquen alguns anys: 1445, 1460, 1484-1488 i 1491-1494.

El volum abasta el conjunt dels decessos de cossos, és a dir, de població adulta. Les capes d'edat infantil i juvenil –els albats– eren molt rarament inscrites a l'hora del seu traspàs: només en documentem 2 el 1496. Així, segurament operem sobre un 50% de la mortalitat total si considerem que

Carrer de Guimerà.
(Fotografia: Oriol Saula).

els sebolliments de menuts abastaven aqueix percentatge del total de defuncions. A més, les actes de decés dels albats mostren una inconcreció informativa notable: no consta el nom de l'infant mort i només trobem anotat el nom i cognom del pare. De fet, aquesta circumstància no és exclusiva del segle XV, sinó que es dóna fins ben entrat el segle XVII.

Insistim: convé fer notar la presència d'encavalcaments i desordres cronològics en la disposició de les partides. Així s'esdevé quan la crisi de sobremortalitat del 1462-1463. A les acaballes del registre estudiat vénen unes llistes de persones mortes que primer figuren en esborrany i després eren passades "a net", guardant l'ordre cronològic. Per tant, és imprescindible dur a terme un buidat nominal i no tan sols numèric de les actes de cara a escatir les repeticions i evitar d'atorgar un pes específic sobrevalorat i distorsionat al nombre de decessos d'un any concret.

Finalment, existeixen algunes partides sense data i l'assignació de les quals pot oscil·lar entre anys diversos. La celebració dels oficis pòstums –novenes i cap d'anys– pot esclarir algunes situacions dubtoses.

Entre els anys 1441 i 1498, a Guimerà són detectables cinc puntes de mortalitat: 1452, 1463, 1464, 1465 i 1495. No farem càlculs matemàtics de la intensitat de les crisis seguint el mètode de Dupâquier en tots els casos per no complicar massa la visió general, però sí que els durem a terme puntualment, quan les xifres de mortalitat es desvien notablement de la mitjana, com en els casos del 1452 i 1463. Per al 1495 resulta impossible d'efectuar l'avaluació, en no disposar de la sèrie posterior i patir dèficits l'anterior.

El sistema d'avaluació passa per tenir en compte els 7 anys anteriors i posteriors al de la crisi i deixar fora de recompte els 2 amb major i menor incidència de la mortalitat dins el període. Així, l'impacte de les dificultats resta ponderat en haver fet abstracció dels anys que podien distorsionar els resultats.

Dels 10 anys que resten en avaluació n'és extreta la mitjana aritmètica i hom calcula, finalment, la desviació estàndard per tal d'aplicar la fórmula: I = D – M / DS. On I equival a intensitat, D al nombre de defuncions de l'any crític, M a la mitjana aritmètica dels 10 anys avaluats i DS a la desviació estàndard dels decessos de cada any respecte la mitjana. El mètode original de Dupâquier estableix la mitjana aritmètica a partir dels 10 anys situats al voltant de l'analitzat, obviant els 3 centrals. Queda clar quin és el retoc que hem introduït.

La mesura de la intensitat de les crisis proposada per Dupâquier és aquesta: 1 a 2, menor; 2 a 4, mitjana; 4 a 8, forta; 8 a 16, important; 16 a 32, gran crisi; 32 o més, catàstrofe.

En procedir a ponderar la importància de la punta de mortalitat del 1452, any en què foren soterrats 24 cadàvers, topem amb el problema de la manca d'anotació del 1445, el primer any que hauria d'entrar en el càlcul. Si li assignem un hipotètic valor 8, que és el corresponent a la mitjana de decessos del període 1446-1459, obtenim per al pic de 1452 un valor de 9,1. Per tant, ens trobem davant una crisi important.

La següent agulla de mortalitat és detectable el 1463, any amb 27 òbits. Tornem a enfrontar-nos amb el problema d'haver d'assignar un valor al 1460, any de no anotació, i el tornem a resoldre aplicant-li el valor de la mitjana, 8. Per al 1463 resulta una crisi d'intensitat forta, amb valor 7,5. El nombre de decessos és més alt que el de 1452, però l'anyada és inscrita dins un trienni crític que va fins al 1465 i això li resta pes específic.

Per al 1464 i el 1465, els valors que s'obtenen són de l'ordre 2,5. Són puntes de mortalitat mitjanes, que cobren la seva importància més considerades en el conjunt del trienni que no pas per separat. En el cas del 1495 resulta impossible de dur a terme el càlcul, a causa dels buits documentals. Malgrat això, el valor absolut –38 òbits– ja deixa clara una importància de la crisi que el mateix rector va manifestar documentalment: "Aci apar tots los cossos que son morts en lo loc de Guimera en lo temps de les morts del any mCCCC noranta sinch".

Pel que fa a la manifestació estacional-mensual de les agulles de mortalitat, observem que el 1452 cal destacar que 11 dels 24 enterraments tenen lloc durant l'hivern. De fet, la tardor del 1451 ja havia estat dolenta, car hi havien mort 8 dels 11 guimeranencs comptabilitzats aquell any. Si tornem al 1452, observem que només en maig i en desembre no calgué visitar el fossar.

En relació a la segona punta de mortalitat atenent l'ordre cronològic, ressenyem que 15 de les 27 defuncions tenen lloc a partir d'inicis d'octubre. Al 1464, el març totalitza 7 dels 16 casos; i el 1465, gener i febrer tenen 12 dels 17.

Durant el 1495 la concentració estacional-mensual és encara més pregona. Les 38 defuncions tenen lloc en el lapse escolat entre 19 d'agost i 4 de novembre, en dos mesos i mig.

Podem observar com, a excepció del 1495, l'agrupament dels decessos no opera pas en estiu, sinó en tardor i en hivern. Això sembla permetre descartar, amb les salvetats de rigor, la presència de

la pesta bubònica, de manifestació i letalitat preferentment estival. En el cas del trienni 1463-1465, les dificultats inherents a la guerra i possibles episodis de malnutrició aporten elements explicatius. La crisi del 1452 opera a Guimerà de forma aïllada, com veurem, i la del 1495 pot ser atribuïda a la pesta, tant pel caràcter de l'anotació del rector com pel fet de saber que aleshores el flagell infestava altres llocs del país.

Hem calculat el moviment estacional-mensual general per als períodes 1447-1459, 1461-1465, 1467-1473 i 1476-1483, aquells que no presenten anys amb subenregistrament. Concretem 270 defuncions i hem hagut de deixar fora 8 casos on no és possible detallar el mes de la mort. L'hivern se n'emporta 84, la primavera i l'estiu, 56 cadascun, i la tardor, 74. En percentatges: 31,1, 20,7, 20,7 i 27,4. Per tant, tot i que de manera lleugera com és propi de la mortalitat adulta, l'època més difícil recau en hivern i tardor. El màxim mensual repeteix en març i desembre –30 casos cadascun– i el mínim és en abril –11–.

Encara podem destacar uns apunts curiosos: el 1459 i el 1463 documentem sengles actes de defunció de navarresos. El 8 de juny del primer any detallat, trobaren mort un home d'aqueixa naturalitat a la masia de Grau Nadal. I encara dir que el traspassat el 4 de juliol del 1470 ho féu "*in pupillari etatits*", és a dir, entrava en la categoria dels cossos per poc.

SANT MARTÍ DE MALDÀ

El registre de defuncions de cossos de Sant Martí de Maldà (Sant Martí prop Maldà, a la dreta del Corb i a 409 metres d'alt) abasta el vicenni 1473-1492. Les actes de defunció es presenten barrejades amb testaments, capítols matrimonials i reconeixements de deutes, de manera que resulta ineludible procedir a un buidatge nominal, tranquil i acurat. De fet, la signatura de l'arxiu correspon a un manual notarial.

Dit això, no s'observa cap mancança en la sèrie, que comença el 15 de juliol del 1473 i acaba el 18 d'abril del 1492. L'únic desgavell anotador té lloc el 1488-1489, quan es produeixen encavalcaments i l'aparició, fins i tot, de 9 actes baptismals. Consent, doncs, un aprofitament temporalment limitat, però documentalment correcte.

L'any 1476 figuren anotades les defuncions de 24 albats, introduïdes per l'encapçalament "los albats q(ue) són (e)stats soter(r)ats p(er) mi Miq(ue)l Niubo". I segueixen dues dotzenes d'inscripcions, amb el mes d'òbit i el nom del menut sebollit. El 1487 apareixen dues actes més d'albats, de manera anecdòtica.

Del 1474 al 1491, considerant els anys complets, destaquen dues puntes de mortalitat, 1476 i 1488, amb 11 òbits cadascuna. Si tenim en compte que al llarg d'aquells 18 anys van morir 78 persones i que la mitjana anual és de poc més de 4 defuncions, podem copsar l'alça de la mort aquells dos anys fins a quasi triplicar l'habitual. No resulta possible de calcular-ne la intensitat.

Quant a l'estacionalitat de les defuncions en els anys crítics, totes les del 1476 van tenir lloc a partir del 28 de juny. En relació al 1488, només destacar que 5 operaren entre abril i maig.

El moviment mensual general del període 1474-1491 estableix 14 òbits en hivern, 29 en primavera, 20 en estiu i 15 en tardor. A diferència de Guimerà, els màxims són primaverals i els mínims, hivernals. El localisme propi dels comportaments demogràfics d'Antic Règim queda visible un altre cop. El mínim mensual és en febrer –3 casos– i el màxim, en maig –12–. No patim cap inconcreció.

CONCLUSIONS

Les crisis del segle XIV apareixen repetidament extractades i relacionades. La majoria dels autors que s'ocupen del tema, però, fan un salt en l'exposició, que els fa passar del 1378 –darrer fogatge del XIV– al 1497 –darrer i únic fogatge conservat del XV–. Com a molt, hom esguarda lleugerament el període de la guerra de Joan II –1462-1472– i aporta la relació de les epidèmies de pesta esdevingudes a Barcelona la segona meitat del segle XV.

Recordem els resultats que obteníem per a 5 localitats de la Conca. Detallem la primera crisi el 1419, a Vallclara, tot i que la informació és fragmentada. En el vicenni 1430-1449 coincideixen els registres vallclarenc i de Santa Coloma de Queralt i també les anyades dolentes del 1430 i 1441. No s'esdevé el mateix el 1449, any de crisi només colomina i tampoc detectable a Barberà. Constatem com la punta de mortalitat del 1430 es deslliurà amb inusitada violència al mes d'abril, tant a la Vila Comtal com a Vallclara. Mentre en el poblet es produí un rebrot al mes de setembre, a la Vila Comtal l'etapa final de l'any presentà mostres de benignitat. Ens trobem davant una epidèmia o una carestia? La concordança en el mes d'abril apunta vers la segona possibilitat, car rarament la pesta es manifestava arreu en les mateixes dates, sinó que seguia un camí itinerant. El rebrot de setembre a Vallclara, en canvi, abona la hipòtesi d'un atac pestilent.

La punta de defuncions de Barberà del 1450 té el precedent de la mortaldat colomina del 1449. Ignorem un possible encadenament. Sabem que les dificultats del 1449 i del 1450 no cobraren la gravetat de les de 1419, 1430 i 1441.

A partir del 1450 perdem la traça al registre colomí. Treballem les dades de 3 parròquies de la Conca estricta –Vallclara, Barberà i Vilaverd– i tornen a aparèixer les coincidències crítiques els anys 1456-1457 i 1464. L'anyada dolenta de 1466 és imputable a Vilaverd i a Barberà, no pas a Vallclara, on, de tota manera, el registre seriat acaba aquell any i té cabuda la possibilitat d'un subenregistrament. Les puntes de mortalitat del 1456-1457 i del 1466 calquen pestes esdevingudes a Barcelona aquells mateixos anys.

Hem de destacar el fort impacte de la mortalitat l'any 1490, amb anomalies a Barberà –on fineix el registre–, la Guàrdia dels Prats i Vilaverd. A la Guàrdia, la mortalitat infantil s'estengué durant els mesos d'agost i de setembre. El registre barberenc del 1490 és parcial i, atenent l'obituari de la Guàrdia, només deu reflectir una part de la terrible realitat. Recordem que el 1490 la pesta era present a Barcelona i a Tarragona. La darrera flexió de la mortalitat data del 1497 a la Guàrdia, en un any on els òbits d'albats no foren anotats i, per tant, les xifres reals haurien de ser més altes. Aquest període crític es correspon amb les notícies del flagell a Barcelona.

En resum, controlem el moviment de la mortalitat dels darrers tres quarts del segle XV. Anteriorment només ens és possible de concretar les dificultats del 1419 –Vallclara–. Des del 1426 fins al 1500, les crisis de mortalitat poden ser datades als anys 1430, 1441, 1449-1450, 1456-1457, 1464, 1466, 1490 i 1497. L'atac pestífer sembla clar, a la llum de la bibliografia existent, el 1456-1457, 1466, 1490 i 1497. La naturalesa de les altres anyades nefastes es presenta confusa, tot i que no estranyaríem la incidència de les dificultats bèl·liques per al 1464.

Tot plegat, només el període 1467-1489 apareix lliure de grans escomeses de la mort. Tan sols representa una tercera part del lapse temporal que hem pogut enquestar. El daltabaix poblacional que es desprèn de les relacions dels fogatges és cert, però difícilment quantificable amb precisió. El segle XV, en definitiva, no aportà gran cosa positiva a una demografia catalana que havia sortit molt maltreta dels desastres del segle XIV (Felip-Gual, 1990).

Serà necessari d'efectuar una comparació dels resultats que ofereix l'estudi dels obituaris de la Conca amb el parell que treballem per a l'Alt Camp. Les crisis dels anys 1430, 1450 i 1464 són presents tant a les localitats de la Conca com al Pont. En canvi, Cabra no presenta cap flexió notable de la mortalitat en cap de les 3 anyades. Fem present que relacionem 4 crisis importants, 1 gran crisi i 1 de forta, i que les xifres de Cabra denoten un exacerbat localisme. L'any 1497 aquesta població tenia 57 focs i el Pont només 18, mentre l'any 1378 el Pont –junt amb Fontscaldetes– disposava de 32 focs (Gual, 1992).

En el cas urgellenc, la crisi del 1452 de Guimerà opera en un àmbit local, un parell d'anys després de la punta de Barberà. En canvi, el trienni 1463-1465 presenta repeticions en molts dels indrets estudiats: el Pont d'Armentera, Reus, Barcelona, Vallclara, Vilaverd... De la seva banda, la crisi del 1498 té el precedent del 1497 a la Guàrdia dels Prats.

Les dues crisis de moralitat patides per Sant Martí de Maldà, 1476 i 1488, s'esdevenen en un període que havíem definit com a lliure de grans escomeses de la mort a tenor dels resultats fornits per les diverses localitats de la Conca i de l'Alt Camp. Resulta evident, doncs, el localisme extrem dels comportaments, circumstància que s'accentua en no disposar d'un nombre de localitats estudiades tot l'ample que caldria. És per això que tenim la voluntat d'insistir en aquesta línia d'investigació.

BIBLIOGRAFIA

CORTIELLA ODENA, Francesc: *Una ciutat catalana a darreries de la Baixa Edat Mitjana*, Diputació de Tarragona, 1984.

FELIP SÁNCHEZ, Jaume, i GUAL VILÀ, Valentí: "Clarors demogràfiques a l'entorn del segle XV. La Conca de Barberà", dins *Quaderns d'Història Tarraconense*, vol. X, Diputació de Tarragona, 1990, pp. 59-64.

GALOFRÉ, Jordi: *Història Moderna de Catalunya*, Teide, Barcelona, 1985.

GUAL VILÀ, Valentí: "Notes sobre l'evolució de la mortalitat al segle XV: els casos de Cabra i el Pont d'Armentera", *Quaderns de Vilaniu*, núm. 22, Institut d'Estudis Vallencs, Valls, 1992, pp. 3-12.

IGLÉSIES FORT, Josep: *La població de les vegueries de Tarragona, Montblanc i Tortosa segons el fogatge de 1496*, Associació d'Estudis Reusencs, Reus, 1987.

OLIVÉ OLLÉ, Francesc: "Valls de la crisi del segle XVI a la recuperació econòmica del segle XVIII", tesi doctoral inèdita, Universitat de Barcelona, 1989.

PUIGJANER GUAL, Francesc: *Historia de la villa de Valls*, Valls, Imprenta de Francisco Pellisser, 1881.

SÁNCHEZ REAL, José: "Estado sanitario de Tarragona a fines del siglo XVI", dins *Quaderns d'Història Tarraconense*, vol. V, Diputació de Tarragona, 1985.

SEGURA VALLS, Joan, prev.: *Història de Santa Coloma de Queralt*, Ajuntament, 1984.

VILAR, Pierre: *Catalunya dins l'Espanya Moderna*, vol. II, Ed. 62, Barcelona, 1987.

VILASECA ANGUERA, Salvador: *Epidèmies a Reus (s. XIV-XV). Notes d'arxiu*, Diputació de Tarragona, 1976.

APÈNDIX

Fons documental: Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.
Parròquia: Guimerà.
Localització: Caixa 50, núms. 225 i 226.
Períodes: 1441-1444, 1446-1459, 1461-1483, 1489-1490 i 1495-1498.

Any	Defuncions	Altres
1441	8-10	Dèficit de lectura
1442	5	
1443	10	
1444	6	Incomplet –fins juliol–
1446	5	
1447	10	
1448	12	
1449	7	
1450	7	
1451	11	
1452	24	
1453	10	
1454	11	
1455	6	
1456	8	
1457	7	
1458	5	
1459	13	
1461	7	Potser incomplet –comença el març–
1462	10	
1463	27	
1464	16	
1465	17	
1466	13	Potser incomplet –comença el juny–
1467	3	
1468	9	
1469	6	
1470	5	
1471	3	
1472	7	
1473	1	
1474	2	Potser incomplet
1475	1	Potser incomplet
1476	2	
1477	7	
1478	4	
1479	3	
1480	6	
1481	3	

1482	7	
1483	4	
1489	5	
1490	5	
1495	38	
1496	6	+ 2 albats, els primers anotats
1497	4	
1498	3	

Crisis de mortalitat: 1495 (38), 1463 (27), 1452 (24), 1465 (17), 1464 (16).

Fons documental: Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.
Parròquia: Sant Martí de Maldà.
Localització: Caixa 2, núm. 46. És un manual notarial.
Períodes: 1473-1492.

Any	**Defuncions**	**Altres**
1473	5	Inici el 15 de juliol
1474	0	
1475	0	
1476	11	Més 24 albats
1477	2	
1478	5	
1479	0	
1480	1	
1481	4	
1482	4	
1483	7	
1484	3	
1485	7	
1486	6	
1487	4	+ 2 albats
1488	11	
1489	6	
1490	4	
1491	3	
1492	4	Fins al 18 d'abril

Crisis de mortalitat: 1476 i 1488 (11).

MOVIMENT ESTACIONAL DE LA MORTALITAT ADULTA

Parròquia: Guimerà.
Períodes: 1447-1459, 1461-1465, 1467-1473 i 1476-1483.

Any/Mes	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	Total
47	1	1	1	1					2	1	2	1	10
48	1	2	2	1	2				2	1	1		12
49				1		1	3		1			1	7
50				1	1	2					2	1	7
51				1		1		1		2	2	4	11
52	5	3	3	2		1	1	2	4	1	1		23*
53	1								1		5	3	10
54	1	3		1			1	1	2	1	1		11
55		1				2		1		1		1	6
56			1	2	1		1		1				6**
57		1				1			2	2	1		7
58	1	1		1			1					1	5
59		1	3	2	1	3					1		11**
61			1				1	1	2	1		1	7
62		2	2		1				1	1		1	8**
63	3	2		1		1	1	2	1	5	3	7	26*
64	1		7	3	2	3							16
65	6	6		1			1		1	1		1	17
67		1							1	1			3
68			1	1	1	1	2				1	2	9
69	1								3	1	1		6
70			2			1	2						5
71				1		1						1	3
72	1		1	1	2				1			1	7
73	1												1
76				1						1			2
77	1			1				2	1		1	1	7
78			2	1			1						4
79			1						1			1	3
80	1	1		1						1		2	6
81	1		1					1					3
82	1	1	1	1		1	1	1					7
83		1		1					1		1		4
Total	27	27	30	26	11	19	16	12	28	21	23	30	= 270
Estac.		84			56			56			74		= 270
%		31			21			21			27		

* = 1 indeterminat
** = 2 indeterminats

Parròquia: Sant Martí de Maldà.
Període: 1474-1491.

Any/Mes	**01**	**02**	**03**	**04**	**05**	**06**	**07**	**08**	**09**	**10**	**11**	**12**	**Total**
74													0
75													0
76						1	2	2	2	2	1	1	11
77							1		1				2
78				1	1	1			2				5
79													0
80												1	1
81		1						1	1		1		4
82					2	2							4
83	1		1	2	1			1				1	7
84						1	1				1		3
85			1		1	1	1	1		1		1	7
86			2		3							1	6
87		1		1	1					1			4
88	1	1	1	3	2		1			1	1		11
89	1		2	2					1				6
90					1	1			1	1			4
91	1			1				1					3
Total	4	3	7	10	12	7	6	6	8	6	4	5	= 78
Estac.		14			29			20			15		= 78
%		18			37			26			19		